

Даниела Соколова

Пухкава приказка

*за пораснали и непораснали
момчета и момчета*

Пухкава приказка

*за пораснали и непораснали
момчета и момчета*

София, 2007

Съдържание

Облак, Вятър и Слънце	5
Когато Вятърът се върна... ..	9
Преди Облакът да срещне Вятъра.....	12
Вятърът пазеше мечтите... ..	14
Разходка в Царството на Ветровете	18
Дъждът и Бурята.....	23
Игра с Дъгата	26
Облачни тревоги	31
Облачният рожден ден.....	35
Кой прави гръмотевиците?.....	39
Сбъднати облачни мечти.....	43
Урок по търпение.....	49
Небесна разходка.....	55
Кой направи облаците	60
Облачето и птиците	65
Облачна тъга	69

Облак, Вятър и Слънце

Облакът, всъщност беше момиче, даже не точно момиче, а жена, но някак по момичешки непораснала жена, така че по-скоро беше момиче.

Облакът, всъщност беше Облаче, пухкаво и щастливо, което имаше мечта. То искаше да намери Вятъра или поне топлия въздух, който се издига от земята и заедно с него да полети и да достигне другите облачета, които нежно плуват в небето. Облачето искаше да ги пипне и да надникне в тях, а даже му се искаше да погъделичка ангелчетата, които кротко спинкат там.

Един ден Вятърът дойде при Облачето.

Вятърът, всъщност беше мъж, пораснал и зает, който някак бе разбрал за мечтата на Облачето.

Вятърът вече беше виждал много облачета и разказваше на малкото Облаче за тях. Вятърът беше летял насам, натам, наляво и надясно, и дори нагоре, беше виждал облаците, които живеят високо, високо, там, където погледът не достига, но каза, че те са ледени и недружелюбни и не биха се харесали на малкото Облаче. Вятърът обеща на Облачето да му помогне да полети и да се рее във въздуха, заедно с другите облачета.

Вятърът и Облачето разговаряха само от време на време, защото Вятърът наистина беше зает с по-важни неща от бърбането с розови непораснали дърдорковци.

Всеки път, докато разговаряха, Облачето се променяше – ставаше ту прозрачно и избледняваше, носейки се в мислите си далеч над хоризонта, ту розово и засрамено от въпросите, които задаваше (или по-скоро от отговорите, които получаваше), ту сиво и тъжно, като почти се превръщаше в мъгла...

Един ден Вятърът се появи – силен, рязък и студен – и минавайки през Облачето, почти го разкъса на две ... и изчезна ...

В този миг, за късмет на Облачето, наблизо мина Слънцето.

Слънцето, всъщност беше момче, даже едно съвсем пораснало момче, което обаче искаше да си остане дете.

Слънцето, всъщност беше Слънчице, което грееше силно и всеотдайно и не бързаше за никъде. Слънчицето и друг път беше виждало Облачето, но сега му се стори, че то не е пухкаво и щастливо както обикновено, а някак сиво и нещастно.

Слънчицето се спря и видя разкъсаните от Вятъра крайчета на Облачето, както и сълзите му, които се сипеха като дъжд по земята.

Слънчицето беше обикаляло надлъж и шир и беше виждало как малките пуйчета си надуват коремчетата, докато играят. И то научи Облачето на тази игра. Докато Облачето играеше под топлите лъчи на Слънчицето, сълзите му отново се превърнаха в пара, краищата му се заоблиха и усмихнаха и то отново стана онова пухкаво и щастливо Облаче, което Слънчицето познаваше от преди.

След малко Вятърът се върна, но не разбра какво бе сторил...

Когато Вятърът се върна...

Когато Вятърът се върна, Облачето все още беше там. То вече не плачеше, беше се успокоило, усмихваше се и дори играеше със Слънчицето на онази игра, която бе научило от малките пуйчета. Спомняте си я, нали?

Вятърът научи какво бе сторил, но не го разбра.

Или може би не искаше да го проумее! Не само, че не искаше да проумее, но дори говореше сърдито и надменно на Облачето. Обясни му, че той е един много важен Вятър и има стотици облачета, за които да се грижи и да люлее в Небето. Облачето се почувства така, сякаш бе спряло порива на Вятъра!

Вятърът, по-студен и пронизващ от всякога, посъветва Облачето да потърси други Ветрове.

Облачето се натъжи отново.

То знаеше, че не е най-важното Облаче в това Небе, но се почувства като единственото, за което няма място там... Облачето искаше да поговори за последно с Вятъра!

Искаше да му каже толкова много неща...

Искаше му се Вятърът да научи, че всеки път, когато минаваше

отнасяше със себе си по частица от Облачето...

Понякога Вятърът отнасяше със себе си частица от наивността и плахата неувереност на Облачето, но понякога...

Понякога отнасяше частица от ентусиазма му...

Понякога – частица от надеждата...

А най-често отнасяше частица от мечтите...

Облачето не знаеше как да върне тези частици обратно!

Затова не каза нищо. То не вярваше, че Вятърът ще го чуе...

Облачето послуша съвета на Вятъра и тръгна да търси друго Небе и друг Вятър. Помисли си, че още не е късно, защото все още носеше в себе си Надеждата и Мечтите!

Когато Вятърът отново се върна, Облачето вече го нямаше! И Слънчицето също не беше там...

Преди Облакът да срещне Вятъра

Много преди Облачето да срещне Вятъра, когато още беше малко дете, то растеше спокойно и щастливо, на едно прелестно и просторно място, в самото сърце на Балкана. Тогава то, с всеки нов ден, откриваше света, мамещ и любопитен, видян такъв, какъвто могат да го видят само очите на малките деца.

И, както обикновено се случва с всички малки деца докато растат, Облачето откриваше мечтите! Всяка сутрин, когато отвореше очички, то виждаше как величественият Балкан, облечен в пъстроцветна дрешка гали простора и флиртува с облаците. И не само с облаците, а и с едни особени горди птици, които не бяха като другите. А не бяха като другите, защото дори не бяха птици! Това бяха най-свободните, величествени и горди същества, от всички, които се рееха в Небето. Те идваха сякаш от никъде и изчезваха отново в него...

Облачето мечтаеше да бъде там, горе, при тях, да открие вятъра и да почувства свободата. Мечтаеше, но се страхуваше. Все пак си беше още дете!

И така, с всеки изминал ден, Облачето растеше и от дете се превръщаше в момиче, което продължаваше да мечтае да лети. И докато мечтаеше да лети, среща Любовта и на нейните

крила се понесе към един нов свят, изпълнен с Щастие и нови емоции. Но не забрави мечтата си да бъде с птиците, само я зарови дълбоко, на сигурно място.

Мина време и точно когато Облачето си мислеше, че е забравило за детските мечти, в един ден, не съвсем обикновен, то срещна топлия Бриз. Бризът наскоро бе летял и разпалено разказваше на Облачето приказни истории за същите тези свободни, величествени и горди същества, които летяха в Небето, а дори не бяха птици! И Облачето, което вече беше жена, но някак по момичешки непораснала жена, се сети за своята мечта! Сети ли казах? Не, не е това думата!

Истината е, че Бризът заля с топлината си Облачето, изпълни го с лека лятна мараня и още преди то да се усети, мечтата му изплува отгоре и се върна толкова жива и пламтяща, сякаш през цялото това време е чакала единствено този миг.

А най-хубавото беше, че Бризът познаваше ветровете и обеща на Облачето да сбъдне мечтата му...

Вятърът пазеше мечтите...

За първи път в живота си Облачето изпита истинско удовлетворение като разбра, че е сгретило... То бе допуснало грешка! Ужасна грешка, за която плати с част от увереността, надеждата и мечтите си! Облачето мислеше, че тези частички, които Вятърът отнесе при минаването си през него, са безвъзвратно загубени и никога, ама съвсем никога, няма да се върнат. Но грешеше! И колкото и да не му се искаше, трябваше да признае, поне пред себе си, че дори пухкавите всеннайковци понякога грешат!

Хубавото беше, че не се наложи да се извинява за грешката, която всъщност се оказа най-обикновено недоразумение, защото дърдорковците, особено когато са розови, изобщо, ама никак, не обичат да се извиняват! И друго, което трябваше да признае пред себе си беше, че грешките помагат да пораснеш, макар и малко!

Как се случи това недоразумение ли? Облачето често си задаваше този въпрос и накрая разбра, че има само един-единствен виновен – то си беше виновно самичко! Досега Облачето не се беше сблъсквало с толкова силен, стабилен, последователен и устремен Вятър, който да знае точно накъде е тръгнал и как да стигне именно там и който не позволяваше на малки досадни

непораснали мечтатели да пречат. То си мислеше, че Вятърът е непостоянен и самовлюбен, като всички познати му до тогава ветрове и че просто не харесва малки Облачета! Но, за щастие, грешеше!

Вятърът харесваше Облачетата – и малките и големите, и розовите и сивите, и пухкавите и по-плътните... Не обичаше само досадните Облачета и за да се отърве от безбройните им объркани и оплетени въпроси, се шегуваше с тях по свой си, ветровит начин! Точно тези шегви Облачето не разбра и се нацупи като малко дете, точно както се цупеше, когато не му разрешаваха да яде сладолед! Но понеже беше пораснало (не много, всъщност) си остана нацупено и сърдито доста дълго време. Толкова дълго, че чак Вятърът се зачуди, възможно ли е един пухкав розов досаден въпроско, който иска всичко да знае, види и пипне, изведнъж да няма повече въпроси!?

Затова, когато Вятърът приключи с всички важни за Небето дела, той отново се върна при Облачето. Върна се спокоен, малко хладен, но дружелюбен, ветровито шеговит и закачлив, но изпълнен с търпение и разбиране, и те отново започнаха да разговарят! Разговаряха дълго и спокойно, като Вятърът внимаваше, малко, с шегите, а Облачето внимаваше, и то много, с въпросите.

Сега Вятърът беше някак различен. Той бе запазил всички увлечени във вихрушката мечти, надежди и стремления, които Облачето смяташе за изгубени. И нямаше как да не го направи, защото това бяха неговите собствени мечти, но видяни с момичешки очи! Нещо повече: Вятърът дори му носеше още!

Мечтите на Облачето започнаха лека-полека да добиват плътност, очертания и все по-реална форма...

Облачето съвсем ясно осъзна, че точно това е Вятърът, който ще сбъдне детската му мечта да лети!

И сбъдването бе съвсем близо.

Полетът предстоеше.

Разходка в Царството на Ветровете

...Вятърът пазеше мечтите, защото това бяха неговите собствени мечти, но видяни с момичешки очи!

Един ден Вятърът заведе Облачето на разходка! Но не на каквато и да е скучна разходка за пораснали ветрове и уморени мечтатели, а на истинска разходка – разходка в Царството на Ветровете...

Облачето само беше слушало за това тайнствено пространство, в което се събират всички ветрове. Представяше си го като загадъчно закътано местенце, отвъд планините, чиито очертания бледнееха на хоризонта... И се оказа право, ... почти. Облачетата, особено непорасналите, обожават да са прави, макар и само почти, и това ги прави още по-големи и неудържими всезнайковци.

Но този път не стана така. Облачето беше омагьосано от вълшебството, което витаеше във въздуха. Там се бяха събрали всички ветрове... Имаше малки ветрове, и големи ветрове, топли и студени, спокойни и поривисти, постоянни и променливи... Всякакви...

Всеки вятър си беше взел по едно облаче, което да разхожда и люлее, да издига и спуска... После взимаше друго, и друго...

Облачето се изплаши. Почувства неясна тревога и недоверие към тези непознати ветрове. Плашеше се още повече, когато някои от тях започваха да спорят ожесточено, на някакъв непознат за Облачето език. Тогава те, само за няколко секунди, преобръщаха всичко в Царството с главата надолу.

Облачето губеше представа за време и място...

Губеше от плътността и очертанията си...

Превръщаше се в едва различим на ярките слънчеви лъчи дим. Ветровете, светлината и звуците преминаваха през него, като през прозрачна кристална завеса...

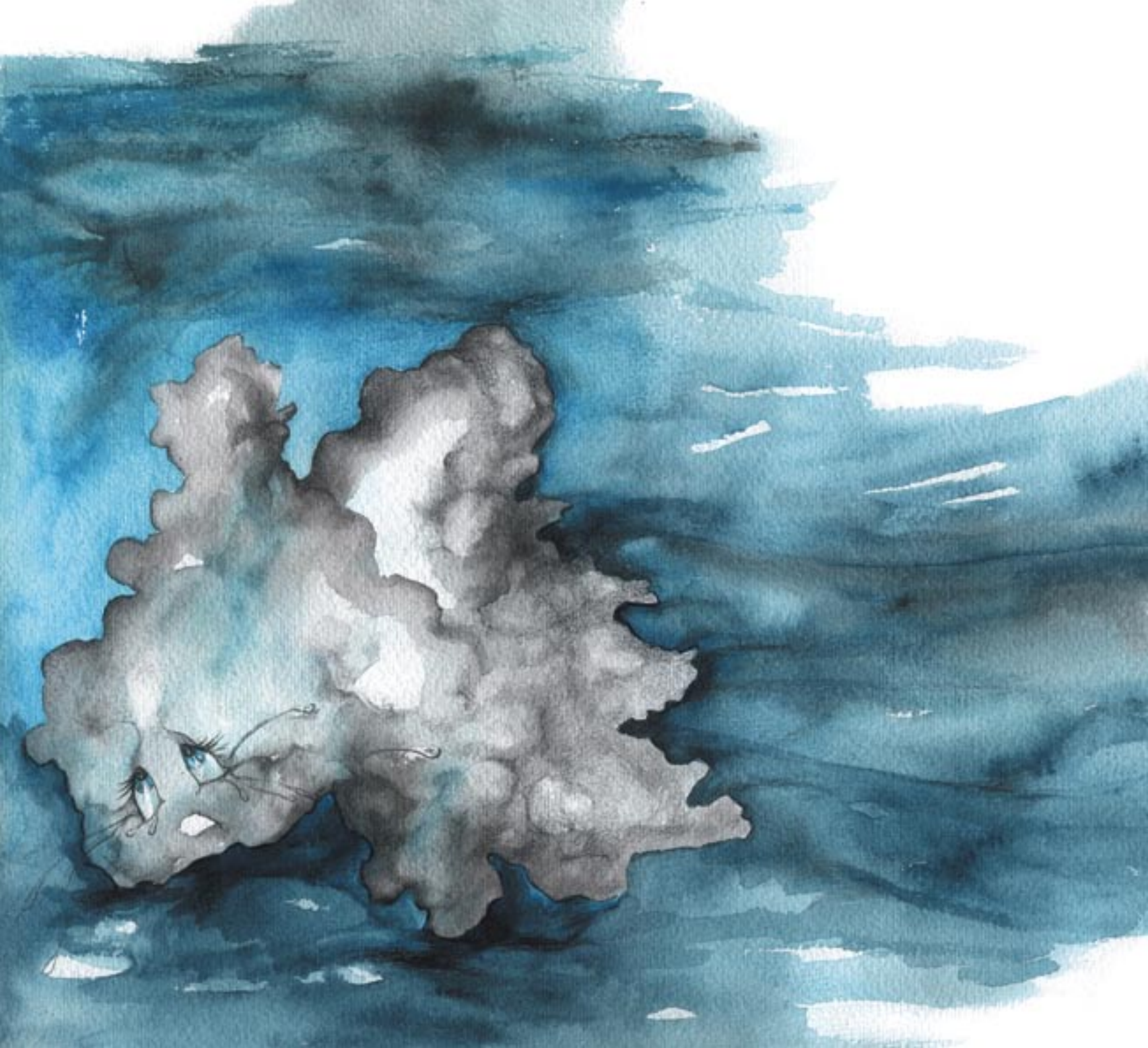
Облачето имаше чувството, че се е загубило сред ветровете...

Тогава Вятърът, който всъщност не изпускаше Облачето от очи, се приближаваше до него и го успокояваше. Обясняваше му за причините ветровете да се държат така или иначе, казваше му от какво трябва да се плаши и от какво – не, къде може да ходи и къде – не, с кой вятър може да си играе и с кой – не, какво може да пипа и какво – не, къде може да си навира любопитното носле и къде – не!

Докато слушаше думите на Вятъра, Облачето възвръщаше силите и част от смелостта си и отново добиваше плътност. Звуците пак се спираха в него и слънцето пак очертаваше

сянката му.

Тогава Облачето се чувстваше наистина специално в Царството на ветровете! Много специално! Като истинска малка Принцеса.

Дъждът и Бурята

Облачето не бе виждало Дъжда, а Бурята бе измислица на Ветровете...

Облачето беше малка принцеса в Царството на Ветровете и затова не беше виждало Дъжда. Ветровете не пускаха големите черни дъждоносни облаци дори да припарят до царството им. Облачето не ги беше зървало дори отдалеч. Само беше слушало за тях. Ветровете не обичаха да говорят за дъжда и когато Облачето настояваше да разбере повече, те винаги си намираха някаква изключително важна небесна работа и го оставяха да си се чуди самичко.

Понякога, когато Облачето ставаше наистина, ама наистина много настоятелно, толкова настоятелно, та чак им досаждаше, Ветровете започваха да играят на една игра, която наричаха със странното име “Буря”. Те започваха така силно да фучат и да обикалят наоколо, че често пъти, Облачето се плашеше и започваше да си мисли, че това не е само игра. Скриваше се на някое тайно местенце и дори не дишаше... После се сещаше, че то всъщност е Принцеса! Ами да! То беше принцеса и всички бяха свикнали да изпълняват неговите желания, достатъчно бе само да ги помоли и те спираха с тази страховита игра.

Затова Облачето говореше с по-непорасналите ветрове, които летяха волно насам-натам и бяха по-толерантни към въпросковците, защото още не им беше омръзнало да отговарят на въпросите им. Те май още всъщност не знаеха как се играе на Буря и Облачето се чувстваше свободно с тях. Свободно да пита и любопитства, разбира се.

Ветровете се страхуваха, че дъждоносните облаци може да примамят Облачето да тръгне с тях, а то не беше достатъчно пораснало... И определено не беше готово! Затова, за да са спокойни, че този непораснал и неуморим мечтател, няма да хвъркне нанякъде без да го видят, не пускаха никого наблизко. Те искаха Облачето да расте свободно, необезпокоявано и щастливо и да пази детските си мечти. Колкото по-пухкаво, розово, любопитно и мечтателно растеше Облачето, толкова по-бавно щеше да порасне! То беше принцеса!!! А принцесите порастват последни и то мно-о-о-го бавно.

Ветровете разказваха на Облачето как големите дъждоносни облаци пътуват, с тяхна помощ, разбира се, към високите планини с остри върхове, които едва се виждаха на хоризонта. Чак сега Облачето разбра защо му се струваше, че планините нямат върхове!!! Защото ги криеха в облаците! Планините нямаха нищо против, даже им беше приятно, да научават последните вести от Царството на Ветровете и приютяваха дъждоносните

облаци с нескрито удоволствие. Там, тайнствено притаени в планинските върхове, свършваше пътя на дъждоносните облаци. Там те изсипваха Дъжда, до последната капка, и ... изчезваха... за да се появяват след това нови облачета...

Облачето знаеше, че ще порасне и също ще поеме в това последно пътешествие заедно с Ветровете и другите дъждоносни облаци, но това не го притесняваше. До тогава имаше много мно-о-о-го време.

То знаеше, че от такива влюбени във Ветровете, неудържимо-непоправимо-мечтателни дърдорко-въпросковци, се изсипваше най-топлият, лазурен, цветен и романтичен дъжд, който Земята можеше да си пожелае.

От такива розови непослушковци се изсипва дъжда, който кара тревата да расте, цветята да вдигат главички към слънцето, а влюбените да тичат боси по мократа трева, да оглеждат грейналите си лица в кристалните локви и да се обичат!!!

Игра с Дъгата

Ветровете не искаха да пускат черните дъждоносни облаци близо до Царството си, защото те, колкото и да обещаваха, че няма да пуснат и капчица от дъжда, който носят, никога не удържаха на думите си. И не защото бяха лоши или несериозни. Не-е-е! Напротив, дори бяха много сериозни и съвсем не на шега даваха това обещание. Но, често пъти, колкото и да си сериозен, се намира някой непослушко, който да те разсмее. Какво става когато се разсмеят дъждоносните облаци? Много просто – вали дъжд.

А в Царството на Ветровете винаги беше весело, затова и дъждоносните облаци обичаха да се навъртат наоколо. И нямаше как да е тъжно, с тези пухкавци, дето скачаха от вятър на вятър и по цял ден се забавляваха да летят насам-натам, да се въртят и търкалят, като пухкави бели топчици. И Облачето правеше така – само чакаше някое вятърче да се появи, за да го качи и повози, после да го даде на друго, после на друго...

Е, случваше се, от време на време, Облачето да падне от много игра, но знаеше, че тези неща се случват, и че те помагат да пораснеш, дори и да не искаш, така че не се оплакваше. Облачето не се оплакваше, защото знаеше, че който не внимава – пада, а който после се оплаква – не го пускат да лети с ветровете.

Облачето обичаше да скача от вятърче на вятърче, защото така успяваше да се засили повече и да лети по-високо и по-далеч, та да стигне чак до границите на Царството. Отвъд границите на Царството на Ветровете, но съвсем наблизо около тях седяха... Да, дъждоносните облаци. Но не просто седяха, ами гледаха гонитбата на пухкавите топки, преобръщанията, сливането и разделянето им, и се смееха. Те не се смееха, а ми се кискаха в захлас и забравяха за даденото обещание – да не пускат дъжда. Облачето обичаше да размива, тези иначе сериозни и грандиозни облаци, защото всяка смешна капчица дъжд, която изпуснеха се превръщаше в красива Дъга.

Облачето много харесваше Дъгата. Тя беше толкова светла и дружелюбна! Дъгата разрешаваше на Облачето да си играе върху нея, да се спуска ту наляво, ту надясно и после пак да се изкачва. Даже му позволяваше да се спуска поотделно по всеки един неин цвят. Дори си измислиха една игра на цветовете. Облачето затваряше очи и се спускаше, а след това се опитваше да познае по кой цвят се е спуснало. Облачето харесваше тази игра, защото всеки цвят на Дъгата беше различен и му носеше различно усещане. Нещо повече – Облачето вече си имаше любим цвят за всяко настроение!

Когато беше ядосано или по-точно виновно за нещо, (според Вятъра, разбира се), Облачето се спускаше по червения цвят,

защото само така не си личаха порозовелите му краища.

Когато беше щастливо, Облачето се спускаше по оранжевия цвят, защото той беше най-гънък и гладък, и само по него можеше да се пързала толкова бързо.

Когато беше весело и палаво, обичаше да се спуска по жълтия цвят, защото му се струваше, че в него е уловено слънцето.

Когато беше спокойно, Облачето се отпускате в дебелия зелен килим и се спускаше плавно, с часове.

Когато се умореше да лудува, то се отпускате в сините завивки и си подремваше сладко, докато не минеше някое вятърче да го подсети, че е време да се прибира в Царството, иначе Вятърът ще му се кара.

А най-много, Облачето обичаше да потъва в мечти във виолетовия цвят. Той бе така нежен и прелестен, че чак ухаеше на красота и свобода.

Дъгата също обичаше да си играе с Облачето. Тя наблюдаваше лудориите му и по това кой цвят е избрало Облачето днес, отгатваше настроението му.

Облачето и Дъгата се забавляваха истински, когато бяха заедно и затова Облачето се натъжаваше малко, когато слънцето

поемеше към хоризонта и вземеше Дъгата със себе си.

Облачето знаеше, че Дъгата ще се върне отново при него и затова не тъгуваше за нея. Напротив! Оттегляше се тихо, на любимото си местенце и започваше да крои планове за утрешните пакости, които да разсмеят дъждоносните облаци толкова, че да пуснат кристални капчици дъжд, които под искрящите слънчеви лъчи отново да се превърнат в Дъга.

Облачни тревоги

Облачето знаеше, че за да полети с Вятъра извън Царството на ветровете, първо трябваше да порасне. И то хем искаше да порасне, хем не му се искаше много-много...

За да пораснеш трябва да папкаш, да спинкаш и да си много, ама наистина много послушен. Да папкаш и да спинкаш не е трудна задача. Даже е съвсем лесна за розовите непослушковци, защото като хвъркат цял ден от вятърче на вятърче и играят с дъждоносните облаци, слънцето и дъгата, те така се изморяват, че едва успяват да си намерят креватчетата и да се сгушат в тях на мекичко и топличко. Ама това с послушанието беше мно-о-о-го трудна задача. И Облачето се чудеше как може един розов непораснал непослушко да бъде послушен?! То никъде досега не беше виждало послушни непослушковци! То знаеше, че големите облаци и силните ветрове, които все стоят отстрани и никога не се усмихват и не си играят, тези дето все намират за какво да мърмят розовите дърдорковци и да се възмущават от игрите им, са пораснали и са послушни. Но те бяха то-о-олкова скучни. Като се ядосаха, ставаха още по-сериозни, сиви и студени и мърмореха непрестанно на Облачето: “Ах, Облаче, какво си непослушно!”, или “Ама как може да не се спираш нито за секунда?!”, а най-често казваха:

“Стига си хвъркало, че ни се завива свят да те следим да не паднеш!”. Оф, да! Те бяха наистина много скучни. Облачето разбра, че не е много весело и интересно да си послушен и да пораснеш. И не искаше да порасне!

Но тогава си спомняше за Вятъра... Вятърът чакаше Облачето да стане малко по-голямо и поне малко по-послушно, за да го понесе със себе си далеч извън Царството, да му покаже истинската магия на Небето и да го запознае с други силни ветрове, без да се страхува, че то може да пострада. Облачето малко се натъжаваше, защото хем искаше да играе облачните си игри, хем искаше да порасне и да лети далеч и на високо с Вятъра...

Тогава Облачето отиваше при Дъгата и си правеше люлка през нейната арка. То помолваше паячетата да му изплетат фина, почти невидима мрежичка и две въженца, които прехвърляше през Дъгата. И започваше да се люлее...

Колкото повече се засилваше, толкова повече му се струваше, че лети. От разказите на Вятъра, Облачето беше запомнило, че това люлеене най-много от всички други игри прилича на истинското летене, за което Облачето така силно мечтаеше.

Облачето се люлееше така бързо и толкова силно, че понякога чак връхчетата му се разрошваха и изтъняваха. Но му харесваше.

Харесваше му, че когато минаваше под Дъгата, цветовете ѝ се отразяваха в него и то ставаше ту жълто, ту синьо, ту розово.

И Облачето продължаваше да се люлее с всички сили, да си представя, че лети и да се чуди дали да бъде послушно и да порасне или да си остане малка непораснала пакостничка...

Облачният рожден ден

В този ден Облачето имаше рожден ден.

То ставаше на 3 ... или на 5..., а може би на 35 годинки... Никой не знаеше.

При облачетата това нямаше значение. И не защото облачетата не празнуваха рождените си дни или нямаха торта. Неее! Напротив! Имаха си рождени дни, имаха си и торти, но тортата беше облачна, а свещичките... Хм, ами свещичките всъщност всяка година бяха различен брой. Е, понякога се случваше да бъдат същия брой като миналата година. Как така ли? Случваше се, защото Вятърът определяше броя на свещичките за тортата. Той слагаше толкова свещички върху тортата, колкото бяха на брой пакостите на Облачето през годината. Колкото повече пакости бе направило то през годината, толкова повече свещички го очакваха на тортата му. Колкото повече бяха свещичките, толкова по-голяма беше тортата! А това беше прекрасно!

Колкото по-малко и непослушно беше едно облаче, толкова по-голяма торта с много свещички получаваше то за рождения си ден!

Всяка година, когато наближеше рождения му ден, Облачето

ставаше някак по-кротичко и добричко и даже малко по-послушно... Защо ли? Защото потъваше в мисли за изминалата година и се чудеше колко ли свещички е приготвил Вятърът за облачната му торта. Опитваше се да си спомни всички бели и пакости, които беше направило – и малките, и големите. Но все не успяваше. Струваше му се, че е било най-послушното Облаче на небето. А това означаваше, че е пораснало... Когато получиш торта без свещички това означава само едно нещо – че вече си голям! А Облачето не искаше да порасва, защото да си голям е скучно!

Затова, като не можеше да се сети за нито една минала беля, то си намисляше някоя пакост, не много голяма, за самия рожден ден. Така нямаше опасност да остане без свещичка и да му кажат: “Вече си голямо, стига с тези облачни игри!”

За тази година Облачето си беше намислило една съвсем съвсем малка пакост и не можеше да разбере защо всички му се караха толкова много и то точно на рождения му ден!

Облачето се успокои чак когато Вятърът му каза строго, но много сърдечно: “Кога най-сетне ще разбереш, че няма нужда да правиш пакости точно на рождения си ден?!”, и после с усмивка добави: “Облачета като теб не порасват...”

И тази година Облачето получи огромна торта със стотици

свещички...

Духна ги много внимателно, като си пожела никога да не порасва и те се превърнаха в хиляди малки звездички, които и сега блещукат на нощното небе...

Кой прави гръмотевиците?

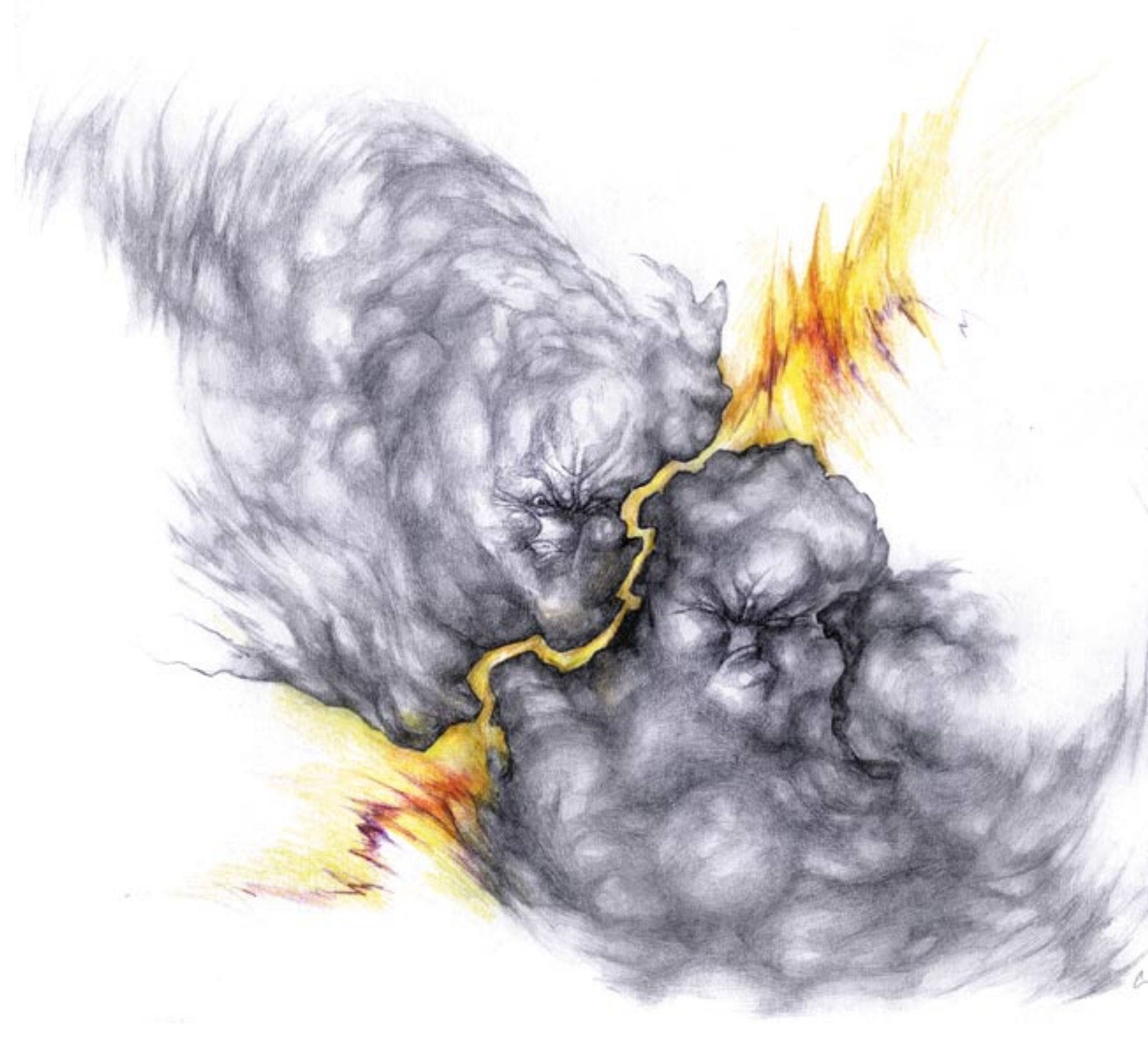
Да си голям е скучно! Това вече го знаят всички, даже и големите! Дори на тях, когато пораснат, им се иска да не бяха... Големите винаги са заети с разни много важни неща, които са абсолютно непонятни и неразбираеми за малките облачета. Големите правят странни неща, мръщят се постоянно, карат се на малките без причина и си имат тайни...

В един най-обикновен ден Облачето, съвсем случайно, научи една много тайна тайна на големите.

Денят си беше наистина най-най-обикновен – няколко пакости, малко падания, не много въпроси... Нищо необичайно. Затова Облачето много се изненада, когато големите ветрове и дъждоносни облаци започнаха да правят „Буря”. Обикновено, те правеха така, за да издухат непослушковците в далечните къгчета на Царството, на „сигурно” място, от където нямаше да чуват оглушително шумните им игри. Облачето си мислеше, че ветровете правят така, за да си почиват на спокойствие и да съберат сили за утрешните му въпроси.

Така си мислеше. Но в този ден научи тайната.

Ветровете издухваха малките розови въпросковци надалеч, за да не им се пречкат като ... си играят! Гонеха ги, за да си играят

те! Представяте ли си!?!? Големите си играят и не винаги им е скучно и тъжно!!! Ухаа! Това си беше истинско откритие!

Облачето обаче не харесваше играта на големите, защото, докато се забавляваха, ветровете духаха толкова силно и така се увеличаха в този вихрен танц, че забравяха колко страшен може да е той. Не за тях. За малките беше страшен, и сигурно затова беше таен, защото от него се правеха ... гръмотевиците.

Когато ветровете духаха неудържимо, те увеличаха със себе си дъждоносните облаци. Да, това беше част от вихрения танц, но се случваше някой вятър по невнимание да изпусне облака си и той да се сблъска с друг. И тогава...

О-о-о, тогава.... Тогава беше най-страшно за Облачето, защото този сблъсък предизвикваше много силен звук, предизвикваше истински гръм! И то не само един, а поредица от гърмежи, чиито тътен достигаше и до най-далечните и тихи кътчета на Царството. Тогава Облачето се сгушваше изплашено в скривалището си и чакаше Бурята да свърши.

Сега, когато знаеше, че това е игра, то пак беше изплашено, но му се искаше да е голямо, за да може да отиде и да им се скара... Но после си спомняше, че да си голям не винаги е весело и интересно и си мислеше, че всички големи облаци са били малки и страхливи, също като него и когато най-много ги е

било страх, са поискали да пораснат. И са пораснали... Станали са големи, сиви и скучни, и вместо да помнят кога са били малки и страхливи, те бързо са го забравили и са започнали да играят на гръмотевици – играта, която толкова много ги е плашела преди. Облачето не искаше да порасва сега, но си обеща, ако порасне някога, да не прави гръмотевици, за да не плаши малките облачета. Обеща си също да не забравя кога е било малко и колко много го е било страх.

И така, докато си мислеше и обещаваше на себе си разни важни неща, то усети, че вече не се страхува! Чуваше гръмотевиците, но те звучаха някак по-различно и не толкова страшно. По силата на звука и треперенето на въздуха, Облачето се опитваше да отгатне кой вятър точно кой облак е изпуснал и той с кого се е сблъскал! Това беше доста забавно...

В този ден Облачето научи и още една тайна – то разбра, че може хем да си пухкав, розов и непораснал, хем да си смел и безстрашен!

Сбъднати облачни мечти

Облачето продължаваше да си мечтае да лети извън Царството на Ветровете, на високо, нагоре и надалеч, нагоре, нагоре, чак при другите облаци. При истинските, пораснали, сериозни облаци...

Разходката в Царството на Ветровете беше прекрасна, трогателна и вдъхновителна, но не беше сбъднатата мечта на Облачето.

То искаше повече, и го искаше сега, и го искаше много, и то веднага!!!

И колкото повече време минаваше от първата му среща с Вятъра, толкова по-нетърпеливо ставаше то. Първо си мислеше, че точно този Вятър ще сбъдне мечтата му да лети отвъд Царството, но после се оказа, че пак не е разбрало. Е, това, разбира се, не беше нещо ново за Облачето. Обикновено, имаше нещо, което то не е разбрало, не е познало, не е предвидило, не е научило навреме... Но, с нетърпеливковците е така. Докато хвъркат и подскачат, пропускат по някоя думичка, която после се оказва важна. И не, защото не искат да чуят всичко, а защото докато задаваш въпроси, не можеш и да слушаш! А и защото Вятърът е пестелив на думи, никога не казва нищо случайно и изобщо,

2007

ама изобщо, не обича да повтаря. Облачето, пък, не смееше да го моли да повтаря, за да не го ядосва, защото да ядосваш Ветровете е опасно. Облачето знаеше това и изобщо не се учуди когато Вятърът го запозна с един друг Вятър – този, който щеше да го издигне заедно със себе си далеч над Царството на Ветровете и щеше да го заведе при другите облаци. И щеше да сбъдне мечтата му...

Този, новият Вятър, всъщност живееше в Царството на Ветровете. Той беше мъж, пораснал, търпелив и уверен, но по момчешки усмихнат и сърдечен, та по-скоро беше момче.

Когато Облачето се запозна със своя Вятър, то беше много притеснено, беше станало почти прозрачно и се опитваше да се скрие от погледа му.

Но все не успяваше.

Както и да застанеше, колкото и да си мислеше, че не се вижда, Вятърът го намираше и го взимаше при себе си... И му говореше... И добре, че правеше така, за да го успокоява, защото непорасналите мечтатели са много смели, но само когато са на сигурно място в Царството.

Облачето не беше предвидило, че ще се изплаши толкова много, когато настъпи моментът...

А моментът на събдването на мечтата му наистина бе настъпил.

Облачето бе омагьосано от вълнение и почти не говореше...

Нито пък вдигаше шум...

Дори не помръдваше...

Да, това наистина би трябвало да е някаква специална вятърна магия, щом някой изобщо успя да накара Облачето да бъде тихо и мирно... макар и не за дълго.

Вятърът обхвана Облачето, като внимаваше да не го изпусне или изплаши, и го понесе със себе си извън Царството на Ветровете!

Облачето и Вятърът се издигаха нагоре, все по-нагоре, и летяха!

Облачето летеше! Наистина летеше!!!

Дори когато беше сънувало, че лети, не се бе чувствало толкова леко, ефирно и прозрачно, както се чувстваше с Вятъра във въздуха. Въздухът ги обгръщаше и те се превръщаха в едно хармонично цяло.

Разговаряха с обграждащата ги тишина, следваха реещите се

птици, пречупваха слънчевите лъчи и търсеха топлите ветрове, които да ги заведат при другите облаци, които живеят високо високо отвъд Царството и които така силно мамеха Облачето със своята белота...

Това бе сбъдната облачна мечта!

Облачето летеше!

Летеше високо над Царството!

Сега Царството изглеждаше различно, някак непривично тихо и спокойно... И нищо чудно. Нали розовият любопитен дърдорко не беше там да вдига шум, да подскача, пита, разпитва, да ядосва ветровете, да разсвива дъждоносните облаци и да гъделичка дъгата...

Не след дълго обаче, Вятърът прецени, че е време да прибере Облачето в Царството и го поведе обратно надолу. Облачето се противеше и не искаше... Но Вятърът не го слушаше.

Вятърът каза “трябва” и това означаваше... “трябва”.

Ветровете казват точно това, което мислят и правят точно това, което казват ...

Облачето знаеше това, но пак не искаше да се прибира. Това, че трябва, не значеше че му е приятно и иска, а че няма как и

просто... така трябва...

Облачето се прибра в Царството сияещо от щастие и изпълнено с нови желания и мечти.

Наистина, този път Облачето не успя да докосне и разрови големите бели облаци и да види спинкат ли ангелчета в тях, но това не правеше сбъднатата мечта по-малко сбъдната или по-малко красива, нито по-малко емоционална или пък по-малко мечта.

Следващия път щеше да успее...

Вятърът му беше обещал! А когато Вятърът обещае, той обикновено го мисли, а щом го мисли, значи точно това ще направи!

Но, Облачето не бе предвидило, или по-скоро беше забравило, или по-точно не искаше да си спомни, че за сбъдването на мечтите е нужно търпение, много търпение, на което Вятърът бе решил да го научи.

Урок по търпение

Мечтата на Облачето да полети се сбъдна!

Всички разбраха това, защото то бе съпроводено с много вълнение, емоции, разкази и обяснения, които заляха Царството като вълна от горещ въздух.

Облачето се прибра в Царството на Ветровете сияещо от щастие и изпълнено с нови желания и мечти...

Наистина, при този първи полет, Облачето не успя да докосне и разрови големите бели облаци и да види спинкат ли ангелчета в тях, но това не правеше сбъднатата мечта по-малко сбъдната или по-малко красива, нито по-малко емоционална или пък по-малко мечта, нито пък Облачето по-спокойно, по-търпеливо и по-малко любопитно...

“Но, нищо – казваха си всички – Облачето все някога ще се умори или пък ще порасне и тук отново ще настъпи тишина и спокойствие!” Казваха си го, но май много-много сами не го вярваха. Защото, даже и най-порасналите и скучни обитатели на Царството знаеха, че непорасналите мечтатели са неуморими, а бърборковците мълчат само, когато ги е страх, и даже се радваха на Облачето за енергията и ентусиазма му. Радваха му се, но тайничко, за да не го насърчават и да не му вливат още

сили, защото то и без друго си имаше предостатъчно!

Докато си седеше в Царството, на сигурно място, те го оставяха да прави каквото си поиска. Ама наистина каквото си поиска! Вече бяха свикнали, че то тича, скача, пада, става, вика, приказва, пита и разпитва, обяснява и философства, иска всичко да види и пипне, ама ... веднага!

Оставяха го и да мечтае. Даже бяха доволни като се размечтаеше, защото тогава наоколо утихваше ... за малко. Облачето вперваше очички в небето, далеч отвъд Царството, разперваше ръчички встрани и сякаш чакаше Вятърът да го понесе със себе си...

Но това не ставаше точно така и не беше толкова лесно и просто...

За да полетиш на воля извън Царството, бяха нужни специални приготовления, които само Вятърът можеше да направи и освен това беше нужно и ... търпение.

Търпение...

Облачето хич, ама изобщо, не обичаше тази дума, а тя сякаш властваше над Царството. Ако на входа му стояха зли и грозни същества и пускаха вътре само срещу тайна дума, то със сигурност тази дума щеше да е “търпение”.

Търпение...

Това е нещо, което Облачето си нямаше или поне не знаеше да си има. Всички, и особено Вятърът, непрекъснато му повтаряха “Търпение!” Точно Облачето си намисли нещо и аха да го направи и все се намира някой вятър да го спре и да каже “Търпение”...

А още по-ужасно беше когато никой не казваше нищо и Облачето трябваше само да се сети за тази дума...

Така беше и в онзи ден, когато Облачето получи истински урок по търпение.

Това беше съвсем не отдавна...

Денят беше красив, свеж, прекрасен и уханен и по нищо, ама съвсем по нищо, не изглеждаше, че ще е нужно търпение за каквото и да било друго, освен за обичайните специални Вятърни приготовления за разходка извън Царството. И Облачето беше спокойно, доколкото това изобщо бе възможно, разбира се. Чакаше с цялото търпение, което можеше да побере в пълната си с мечти и трепети душа! Лошото на търпението, обаче е, че колкото и много да си взел, то все не достига и свършва по-бързо от облачен сладолед на клечка!

Така стана и в онзи ден! Уж търпението беше достатъчно, а

свърши бързо, свърши мигновено!

А Вятърът седеше и не трепваше. Облачето подскачаше наоколо, питаше и любопитстваше, а Вятърът само го поглеждаше с онзи особен поглед, с който сякаш питаше “Дали някога ще пораснеш”, и не казваше нищо. Съвсем нищо. Само се усмихваше на Облачето, сякаш казваше “Знам, че няма да пораснеш”, мълчеше и наблюдаваше.

Наблюдаваше...

На Облачето му се струваше, че вече отдавна няма какво да се види там, където гледа Вятърът и му се искаше да го прекъсне. Но не смееше, за да не го ядоса. Така мина доста време. Облачето, което отдавна бе изчерпало запасите си от търпение, вече едва се удържаше на едно място!!!

Наистина мина много време и точно когато Облачето си мислеше, че е било достатъчно послушно и Вятърът ще го понесе със себе си на високо и далеч, той каза “НЕ! Днес НЕ, прибираме се”.

НЕ?! Не? не... Облачето се натъжи, ама ужасно много се натъжи, така както могат да се натъжат само розовите дърдорковци. В следващия миг, то вече не беше розово, пухкаво и щастливо, а стана сиво, тъжно и малко, пухкавите му краища

се наклониха надолу и от тях покапаха чисти ситни капчици облачни сълзи.

Вятърът, обаче беше там и говореше на Облачето, защото колкото и да беше голям, пораснал, търпелив и спокоен, той не искаше да вижда Облачето тъжно.

И му говореше...

Обясни му, че сбъднатите мечти са светли и стремителни, когато се сбъднат по най-красивия и очарователен начин. И за да не изгубят очарованието си когато се сбъднат и за да ни донесат още мечти и вълнения след себе си, е необходимо да ги подхранваме с търпение и да чакаме да дойде точното време за сбъждане на всяка от тях.

Облачето слушаше и разбираше...

Лека полека се успокои и започна отново да добива онзи щастлив розов пухкав вид, който подсказваше на обитателите от Царството, че шума и въпросите още не са свършили.

Небесна разходка

Облачето, всъщност беше момиче, ама не точно момиче, а жена, но някак по момичешки непораснала жена, така че по-скоро беше момиче.

Облачето си имаше мечта – то искаше да намери Вятъра и заедно с него да полети далеч, далеч и високо, извън Царството на Ветровете. То казваше, че иска да пипне другите облачета, но тайничко пред себе си си признаваше, че най-много от всичко иска да лети и няма значение кога, как, накъде и докъде. Само да лети с Вятъра...

Вятърът, който живееше в Царството на Ветровете беше мъж, пораснал, търпелив и уверен, но по момчешки усмихнат и сърдечен, та по-скоро беше момче, обаче знаеше това. Знаеше и много други неща, за които Облачето дори не подозираше. Даже се опитваше да научи Облачето на тях. Но, както може да се очаква от пухкавите дете кръстосват небето, то искаше просто да си лети с Вятъра и да не мисли за нищо друго, освен за игри и разходки.

Вятърът винаги беше безкрайно търпелив с Облачето. Толкова безкрайно и неуморимо търпелив, че на Облачето понякога му се приискваше да види колко търпелив всъщност може да

се окаже един Вятър. Добре, че беше страхливо и не смееше много-много да го дразни, че-е-е не се знае каква Буря можеше да докара на Царството, ако не бъде послушно. Макар и да знаеше, че Бурята е игра и Вятърът няма да нарани Облачето, то все пак внимаваше и слушаше.

Слушаше ли казах? Ама вие сега да не си помислите, че Облачето е пораснало, станало е послушно и вече няма да прави пакости?! О, не, не, не, в никакъв случай не си мислете такива неща. Облачето слушаше само този Вятър и само когато бяха заедно на разходка, а в Царството си беше същия приказлив неуморим дърдорко.

Вятърът водеше Облачето на разходка винаги когато не беше зает с важни небесни дела. Понякога се случваше Облачето да чака много много дни за една мъничка разходка и тогава се натъжаваше ужасно. Толкова ужасно, че чак се скриваше в някой ъгъл на Царството и мълчаливо плачеше. Вероятно по тази непривична за Царството тишина Вятърът разбираше, че има нещо, което не е наред, защото няма начин Облачето да мълчи току-тъй. Тогава и Вятърът се натъжаваше, ама съвсем малко и не го показваше, ама съвсем никак, за да не му се качват облачните мечтатели на главата.

Всеки път, когато Вятърът водеше Облачето на разходка извън

Царството на Ветровете, той го учеше на разни важни небесни неща. Караше го да намира обратния път към Царството, да наблюдава от високо обитателите му... Всякакви такива скучни неща. В началото Облачето се радваше на обясненията и ги слушаше с интерес, после му ставаше скучно и предпочиташе да си говори с небето и да мечтае...

За какво мечтаеше ли? И то не знаеше точно... Представяше си как лети самичко и се разхожда сам-само извън Царството... Но всеки път, когато дръзнеше дори за миг да си помисли, че лети самичко, го побиваха тръпки от страх, толкова силни и ужасни, че чак крайчетата му се превръщаха в ледени висулки.

Вятърът не казваше нищо...

Един ден обаче, Вятърът бе по-настойтелен и обяснителен от друг път и Облачето разбра, че той знае за неговите тайни облачни мечти... Някак ги бе усетил...

Вятърът бе решил да пусне Облачето само на разходка извън Царството на Ветровете. Е, не съвсем само, естествено, за да не вземе да се загуби,... но все пак, почти само. Вятърът щеше да лети около него, да го пази и напътства, води и направлява, да му помогне да си намери обратния път към Царството и най-вече да му говори, за да не се чувства Облачето изоставено и нещастно.

Изведнџж Облачето осъзна, че това е истинската му мечта – да бъде само с Небето, а Ветровете да му бъдат опора и подкрепа. Облачето не можеше да си намери място от вълнение и притеснение. То, хем се радваше на решението на Вятъра, хем се страхуваше да го послуша и да тръгне без него. Но пък, за щастие вече бе свикнало всъщност да го слуша, а и знаеше, че Вятърът ще бъде там и няма да го изпусне от очи за нито един-единствен миг. И се съгласи.

Съгласи се да се осмели да полети самичко извън Царството на Ветровете!

„Че кой не би се съгласил – ще кажете вие – когато му предлагат да му подарят сбъдната мечта?“. Е, да, ама вие не знаете колко е страшно да си сам!!! Или поне Облачето си мислеше, че е много страшно да си сам.

А и всички тези специални Вятърни приготовления и обяснения, търпението и всички други важни небесни неща... Облачето знаеше ли ги? Помнеше ли ги? Кой щеше да му помогне да бъде спокойно и търпеливо, за да покори простора? Вятърът, разбира се. Неговият си Вятър! Той му помогна с всички важни неща, които го притесняваха, така че да може да излети самичко и да лети високо и надалеч, да се любовува на тишината, светлината, свободата и простора и дори да забрави

за Вятъра.

Представяте ли си? Докато летеше, Облачето забрави за Вятъра! Кой би си помислил, че на този малък палав пухкав страхливко толкова много ще му хареса да е сам, че чак ще забрави за Вятъра?! Всъщност, Вятърът си го бе помислил и когато разбра, че това наистина се е случило, беше по-доволен и усмихнат от всякога.

Но, по-важното обаче беше, че Вятърът не беше забравил за Облачето и го наблюдаваше внимателно къде ходи, какво прави и с кого си говори. И го оставяше да се забавлява. Намесваше се единствено, когато усещаше, че Облачето пак се е замечтало нанякъде и се е отнесло толкова, че нито знае накъде лети, нито поглежда назад към Царството. Това значеше, че е време Облачето да се прибира у дома и тогава Вятърът започваше да му говори и го връщаше обратно на сигурно място в Царството на Ветровете.

Кой направи облаците

Докато Облачето си седеше в Царството на Ветровете, то рядко срещаше други облачета там.

Е, идваха разни, от време на време, но не оставаха за дълго.

Имаше, разбира се, дъждоносни облаци наоколо, но те не се брояха, защото с тях не можеше да се играе. Те правеха дъгата. И ако не беше така, ветровете изобщо нямаше да ги пускат да припарят до Царството, ама хич.

Имаше и големи, пораснали облаци, но от тях, освен гръмотевици, друго не можеше да се очаква.

Облачето не беше излизало от Царството. Никога преди. Но в този ден го направи!

То реши, че вече е достатъчно пораснало, за да може да се разхожда из другите Царства и да търси други облачета, с които да си играе...

Пораснало, всъщност не значеше точно пораснало... Облачето вече знаеше, че може хем да си пухкав, розов и непораснал, хем да си смел и безстрашен! А това, понякога значеше, че си пораснал. Ама само понякога. Само, когато на Облачето му харесваше да значи това.

Облачето беше любопитно да научи има ли и други облачета и дали всички са като него. И тръгна на разходка да ги търси. И ги намери...

Намери красиви и пухкави облачета, намери и не чак толкова красиви и пухкави...

Намери добри облачета, намери и не чак толкова добри...

Намери смели и безстрашни облачета, намери и не чак толкова смели и безстрашни...

Намери търпеливи и уверени облачета, намери и не чак толкова търпеливи и уверени...

Намери обикновени облачета, намери и не чак толкова обикновени...

И докато ги откриваше, се чудеше от къде идват те всъщност! Кой прави облаците? Кой?

В този ден, любопитството на Облачето го отведе до едно специално място. Там където се правеха облаците...

И Облачето разбра как се правят облаците! Разбра как е направено и то!

Разбра, че облаците са направени от хиляди хиляди

въздишки!

Обикновените облаци бяха направени от обикновени въздишки, а необикновените облачета – от необикновени въздишки.

Пухкавите нетърпеливковци бяха направени от въздишки от нетърпение, а сивите облаци – от въздишки от умора.

Палавите любопитковци бяха направени от мечтателни въздишки, а красивите розови облачета – от влюбени въздишки.

Ефирните тънки облачета бяха направени от въздишки на надежда, а дъждоносните – от въздишки на облекчение.

След разходката, Облачето се прибра в Царството на Ветровете, по-щастливо и доволно от всякога, защото разбра, че облаците се раждат такива, каквито се раждат – малки, големи, бели, розови, сиви или дъждоносни, и не порасват. Никога!

Разбрасъщо, че един пухкав всезнайко не може да се превърне в сив скучен дъждоноско.

А това значеше само едно: че Облачето винаги ще си остане
такова, каквото си е: красиво, щастливо, розово, любопитно,
пухкаво, нетърпеливо и влюбено!

Е, това, разбира се, значеше и още нещо: Царството на
Ветровете никога повече нямаше да бъде каквото е било преди
Облачето да се роди!

Облачето и птиците

В Царството на ветровете, освен облачета и ветрове, имаше и други обитатели, които Облачето не познаваше. То се запозна с тях в един ден, който приличаше на всички дни преди него по това, че също като тях беше необикновен.

В този ден, Облачето отново мечтаеше за разходка извън Царството, но почти не се осмеляваше да си го признае, защото неговият Вятър тогава не беше там. Облачето и преди се бе разхождало само, но Вятърът му го следваше близо, неотлъчно и осезаемо... А сега...

Много е трудно хем да искаш нещо, ама много, хем да те е страх, макар и малко. Особено, ако си Облаче. Затова, когато Ветровете се събраха на съвет, за да решат дали отново да пуснат Облачето да се разхожда самичко извън Царството, то бе затаило дъх и не смееше дори да диша, да не би Ветровете да чуят учестеното му дишане и да решат, че е прекалено изплашено, за да излиза само. Облачето бе забравило, че ветровете винаги много добре знаеха как точно се чувства то и му разрешиха да отиде на разходка, след като то обеща да слуша непознатия Вятър, който щеше да го следва и пази.

Облачето засия от щастие.

Е, първо малко се изплаши, но сетне му мина...

После се притесни, но му мина...

Накрая се развълнува, но също му мина...

... И съвсем накрая, когато се върна в Царството, искрено сияеше!

Разходката бе пленителна, вдъхновителна, очарователна и неповторима, както винаги. При тази разходка Облачето се запозна с птиците – едни странни обитатели на Царството, които играеха с ветровете и понякога бяха толкова буйни и неукротими, че чак го плашеха.

В Царството имаше всякакви птици – Ястреб, Орел, Сокол и ... един Пуяк. Да, истински Пуяк! На тази разходка Облачето си спомни, че е виждало Сокола и преди. Нещо повече, Соколът се бе грижил за него при предишната му разходка, като и този път, Соколът обръщаше на Облачето повече внимание, отколкото обратното, но това си беше съвсем в реда на небесните неща.

В този ден Облачето видя и Орела, който летеше далеч и високо над Царството. Завиждаше му малко, но съвсем добросърдечно и му се възхищаваше.

След него видя и Ястреба. Облачето бе слушало за Ястреба и

преди. То знаеше, че Ястребът е скорострелен и пронизващ и не беше съвсем сигурно дали иска да има нещо общо с него. То се страхуваше, че ноктите на Ястреба могат да разкъсат пухкавите му крайчета и затова много се изплаши, когато чу името си, изречено от Ястреба. Ястребът се оказа буйна и дръзка птица, но не и лоша.

Най-впечатляваща за Облачето бе срещата му с Пуяка. Облачето не обичаше да се среща с глупави птици. А Пуякът се оказа доста глупава птица. Той си мислеше, че когато лети и подражава на орлите, соколите и ястребите, се превръща в орел, сокол или ястреб. Дори се бе постарал да се сдобие със същото оперение и окраска като тях, но глупостта му правеше така, че той да си остане пуяк завинаги. Първоначално Облачето се изплаши от пуяка, който крякаше и вдигаше нечуван шум и неவிждан пушилка, но после, като разбра колко е глупав всъщност, на Облачето даже малко му дожаля за него.

В този ден Облачето научи още един много важен урок.

Разбра, че всеки (вятър, облак или птица) е красив, такъв какъвто е и никой не е смешен с качествата, които има, а с тези, които се опитва да копира.

Облачна тъга

Полекичка лятото отминаваше и идваше есента. А след това си тръгна и тя. Царството на Ветровете променяше одеждите си с всеки изминал ден. Облачето обичаше да гледа Царството отгоре, да се любува и възхищава на цветовете на дрешките му. Царството се променяше и Облачето също се променяше.

Беше минало много време от първата среща на Облачето с Вятъра и вече никой почти не си спомняше дали Облачето беше момиче или момичето – Облаче.

Някои ветрове срещаха Облачето и го питаха: “Хей, момиченце, защо си тъжно?”

Други пък срещаха момичето и му казваха: “Здравей, Облаче, как си днес?”

На всички Облачето отговаряше: “Тъжно съм, защото слънцето си тръгна и взе цветовете със себе си!”

При последната си разходка над Царството на Ветровете, Облачето гледаше от високо и не вярваше на очите си! Царството бе сиво, тъжно и тревожно. Нямаше и следа от сочното зелено лято, нито от веселата пъстроцветна есен. Царството сякаш плачеше.

Това натъжи Облачето. А когато Облачето станеше тъжно, всичко наоколо потъваше в мъгла - сякаш стотици други облаци идваха, за да го утешат и да скрият сълзите му от Царството. (Ветровете не харесват тъжни Облачета, нали си спомняте). Това беше много мило от тяхна страна, но от тях Облачето не виждаше малкото останали слънчеви лъчи и ставаше още потъжно. И се обвиваше в още по-гъста мъгла. Толкова гъста, че често се губеше в нея.

И наставаше тишина... Най-тъжната тишина, която сте чували някога. Толкова тъжна и тиха, че чак не се чуваше. Обезпокоителна тишина... Толкова тиха и обезпокоителна, че чак на Ветровете им правеше впечатление, че с Облачето нещо не е наред. Тогава те идваха, раздухваха и разпръскваха мъглата, взимаха Облачето със себе си и го водеха някъде високо и далеч, в търсене на слънчевите лъчи.

Не ги намираха. Но Облачето се успокояваше и спираше да се тревожи.

То знаеше, че трябва търпеливо да дочака слънчевите лъчи да доведат буйната и дръзка пролет, когато Царството щеше отново да облече своите прелестни одежди, в очакване на Облачето и неговите шумни и неспирни пакости и игри.